"A ten kemp až uvidíš, ty jo! Tam se kdysi utrhl kus svahu a nad tím flekem jsou obnažený kořeny těch stromů, v noci se přes ně díváme na oblohu?"
Jo. Přesně takhle si to pamatuju.
"A studánka tam je, nádherná, takovou vodu sem nikde jinde nepil?"
To je dobrý, že i ta studánka se zachovala, dyť už to taky bude dvacet let.
Ben září a málem nadskakuje na židli, až je to divný.
"No hele, dyť už sem řek, že tam jednou zajedeme."
"Jenže, Frede, to už říkáš deset let. Nebo dýl. Vlastně co sem v kapele. Furt jen slibuješ," podíval se na mě vyčítavě.
"A zbořil se svět, že sme tam eště nebyli? Vo co ti de, že dneska tak agituješ?"
Ben sklopil hlavu. "Já tam mám strejdu, Frede. V tom Mrakolíně. A von má jít na operaci? je to s ním dost špatný, ani doktoři neví, jestli? Von mě eště nikdy neslyšel hrát s kapelou. Teda nahrávky sem mu vozil, to jó, ale nikdy nás neviděl. Hrozně by si to přál, Frede. Von není tramp, rozumíš, ale má moc rád trampský písničky. Ty vole, von mi kdysi přispěl na kytaru, to sem byl eště na učňáku..."
Ben jezdí prstem po vikslajvantovým ubruse a roztírá rozpačitě louži piva, za chvíli snad začne popotahovat, kdo má todleto poslouchat! "No tak jo. A kdy teda bys myslel, že tam máme zajet?"
"Příští týden, Frede. Já všecko domluvím. Voni nám to zaplatěj, teta říkala, klidně jako bysme tam měli koncert, neboj."
"Ses zbláznil, né? Je to tvůj strejda. A vůbec? Nejvejš cestu.
"

Tapi a její letošní mazlík. Samozřejmě,
že řeč je o sošce Zlatého trapsavce:)

foto: Milan Plch - Belmondo ©

Vono je to fakt skoro dvacet let. A tehdy sem měl háro. Teď mám fousy a brejle. To by v tom byl čert, aby mě poznali.

Mrakolín. Tehdy nám bylo vosumnáct, mně a Bizonovi, Plecháč byl vo rok starší. Slezli sme z kopců, kde sme byli dva tejdny. Byla sice teprv sobota, ale my už sme fakt neměli co žrát. Poslední tři dny to byly jen houby, a pak nám došlo i sádlo.
Na návsi byl vodevřenej konzum, to jo, ale prachy nebyly. Zřítili sme se zpocený na lavice v hospodě, měli sme dohromady na jedno pivo a jedno malý.
"Malý pivo?" Hospodskej nevěřil svejm uším. "To už sem netočil sto let! A co ten třetí?"

"Nic," zablekotal Bizon. "Anebo? sklínku vody."
"Ty řídíš, jo?" zachechtal se šenkýř. "A kluci, ty futrály sebou taháte jen tak, nebo umíte taky něco zahrát?"
No, tak trochu sme na tuhle výzvu čekali. Vybalili sme dvě kytary, foukačku a rozjeli to na Jesse Jamese. Pak přišla Drnová chajda, Markytánka, Zelený pláně?
Už sme se nemuseli vo nic starat. Do hospody se postupně namačkala skoro celá dědina, rozzářenej hospodskej před nás pravidelně kladl napěněný pulitry, v žaludku nás hřál třetí guláš, bylo kafe, cigarety a pro každýho velká čokoláda. Prostě hotová smršť, největší událost týhle díry od dob napoleonskejch válek.
Z panáků, co před nás stavěli, když chtěli Holubí dům a Růže z Texasu, bysme se tejden nevzpamatovali. Ale dohod sem s krčmářem, že budou platit u něj, von před nás dycky něco postaví, aby se neřeklo, a ze zbytku nám dá na vlak.
Zavíračka byla v deset, tehdy se to ještě sledovalo. V půl druhý hospodskej přestal čepovat a ve tři zhasl. "Nezlobte se, kluci, ale voni by vás nepustili vocaď. Přiďte na voběd. Určitě, jo?" Před hospodou sme vodmítli asi šest srdečnejch pozvání k noclehu a vrávorali do lesa.

Potěšilo mě, že se Mrakolín příliš nezměnil. Jen rybník zasypali a vybudovali tam parkoviště. Hospoda byla sice opravená, ze zdi trčely nezbytný cedule pivovaru a Algidy, ale jinak vypadala skoro stejně. Zdálo se, že bude všechno zaplaťpámbu při starým, že ji nepředělali na ňáký poblázněný bistro. Obezřetně sme se jí vyhnuli a mířili do lesa. Zdůvodnil sem, že si tam zejtra zahrajem ažaž, byl teprv pátek.
Kluci nereptali, jen Bára se po mně zvláštně podívala. Čarodějnice. Hned vytuší, že něco nesedí.
Ten kemp byl přesně jak sem si ho pamatoval, divže ještě pod převisem nebyly obrysy našich těl v kosočtverečnejch celtách. Až se mi sevřelo hrdlo. Sysel a Bára nešetřili chválou, ale Ben čekal hlavně, co já na to. Tak sem musel taky projevit nadšení, jako bych to tady viděl prvně. Bylo mi z toho nanic. Vzal sem teda kotlík, že zajdu pro vodu, ale včas sem se zarazil a povídám: "Tak kde máš tu zázračnou studánku?"
Ben šel se mnou. "Hele, Frede, je to domluvený, včera sem mluvil s tetou. Budeme hrát normálně v hospodě, voni tam se strejdou během večera přídou. Jedině že by se mu udělalo zle, tak bysme se ještě předtím zastavili tak na hodinku u nich. To by mi poslala esemesku, mám sebou mobil, ale jinak máme jít navečer rovnou do hospody."
Studánka byla taky jako dřív, dokonce tam byl pořád plecháček. Jasně ne ten stejnej jako tehdá, ale jinde už sou dávno jen jogurtový kelímky. Studánku s hrnkem sem neviděl roky. Úplně mě to dojalo.
"Bene, vem tu vodu, já si to tady trochu procourám."

Tenkrát sme tu vlastně spali jen dvě noci, z pátku na sobotu a nečekaně ještě po tý mrakolínský smršti. Les sme sice v pátek prochodili důkladně, ale šlo hlavně o houby a nějaký ty maliny, na přírodní krásy sme hlady neviděli. A v neděli sme dlouho vyspávali. Kemp a širý okolí sem už prolejzal jen já, protože sem tam ztratil lžíci. Obyčejnej hliníkovej zahnutej bagr s vyrytým F. Teda, nenašel sem ho.

Stejně to muselo bejt kouzelný místo. Kocovina se skoro neozvala, až sme se divili. Možná je ta voda fakt léčivá. Ani se nám nechtělo pryč, jenže sme to slíbili krčmářovi a měli sme u něj prachy na vlak. A v pondělí sme museli do práce.

Na kempu už hořel oheň a Bára něco klohnila na pánvi. Vonělo to. Pomalu padala tma a to bylo lepší, mohl sem si připadat jako kdekoli jinde v lese. Stejně na ty obyčejný vandry máme málo času, něco spolknou koncerty a festivaly, rodinu člověk taky nechce zanedbávat a předloni sem koupil chalupu se zahradou?
Vlastně sem byl Benovi vděčnej, že nás takhle vytáh, už dávno sme spolu neposeděli jen tak u ohýnku. Trochu sme si zahráli, jen tak, žádnej nácvik na zítřek, ten stejně nepotřebujem. V hospodě se nejvíc zavděčíme těma profáknutejma písničkama, který každej zná. Dneska už i z rádia.
Šli sme spát brzo, zejtra se to může protáhnout. Ale já sem stejně nemoh usnout. Pak už sem začal pravidelně oddychovat, aby moh zalehnout i Sysel. Von nesmí dřív než všichni spíme, von je totiž předseda tý organizace, co se snaží prosadit, aby chrápání bylo uznaný jako olympijskej sport.
Vobčas sem zamlaskal do tmy a hlavou se mi honily vzpomínky na Plecháče a Bizona. Po vojně už sme spolu nejezdili, Bizon se oženil na Slovač, semtam se vidíme na nějakým festivalu. A s Plecháčem sem skončil. Vlastně, Plecháč skončil sám. Časem si lidi začli všímat, že se jim ztrácej věci, když von je nablízku. Pak už se nesměl v lese a na slezinách ukázat. Zaslech sem, že sedí, může to bejt tak deset let. Co s ním je dneska, nevím.
Ta udírna byl stejně jeho nápad.

Od hospody k lesu to bylo přes půl dědiny, cesta se vinula víc a víc vzhůru. Šli sme pomalu, futrály div nevláčeli po zemi, bágly jako by byly těžší o všechny ty piva, co sme vypili. Postupně utichaly hlasy vesničanů, jak za nima zapadly dveře baráčků. Nakonec rušily ticho jen naše nejistý kroky.
Posledních tři sta metrů už byla tma, cesta se ztrácela mezi zahrádkama. Na konci sme zastavili, že dáme pod kopcem eště cigáro.
Lehkej vítr odnášel kouř někam mezi smrky a najednou sem ucejtil závan jiný vůně. Všim sem si, že Bizon taky vtahuje vzduch.
"Uzený," hodil do tmy.
Plecháč z nás nejvíc pletl nohama, ačkoliv ho netížila kytara. Ale teď ožil.
"Někdo tady má udírnu." Rozhlíd se, nasál a zamířil neomylně po čuchu. Za chvíli volal od vedlejšího plotu: "Poďte sem!"
"Hele, támhle," ukazoval mezi plaňkama. Shodil bágl a zavelel: "Udělejte mně stoličku!" Bizon automaticky poslech. Plecháč se neohrabaně sápal přes plot.
"Počkej, vole, co blbneš," zasyčel sem šeptem.
"Ráno bude hlad," odsekl Plecháč, seskočil a zmizel ve tmě. Za chvíli se ozvalo: "Frede, pocem, to sám nepoberu!"
Nebylo mi jasný, co na to říct. Ale Bizon mi zas tak úslužně nastavil ruce, že nešlo odmítnout. Plecháč stál u udírny a podával mi šrůtky uzenýho. Pak mě vyzved na plot a já házel kotlety,

bůček a řetěz klobás Bizonovi. Jak se dostal Plecháč na druhou stranu, vlastně ani nevím. Pobrali sme všecko a mazali k lesu.

Dopoledne nás Ben vytáh na rozhlednu. Tenkrát tady nestála, vybudovali ji před pár lety svépomocí. Teda ten krpál nám dal zabrat.
Nahoře se Ben začal tvářit vážně. Nojo, taky sem zaslech tu esemesku. Povodešel a chvíli volal. Nakonec povídá zkroušeně:
"Hele, tak přece jen to bude u nás. Teta říká, že je strejda nějak moc unavenej. Vona má strach, aby se mu v tý hospodě nepřitížilo. A zve nás všecky na oběd!"
No fajn, nakonec do tý hospody ani nepudem! "To je jasný, eště by se tam vod někoho nakazil," rychle souhlasím. "A taky toho kouře, žejo."
Na kempu sme schovali bágly a pobrali jen nástroje. Jakmile sme vešli do vesnice, povídám: "Tak nás veď, kde bydlej."
"Teda, já sem myslel?" zrozpačitěl Ben, "že bysme zašli napřed na jedno, ne?"
"Přece se nebudem nalejvat před jídlem," namít sem důstojně, abych ten nevhodnej nápad zažehnal. Bára jen povysunula obočí, střelila po mně pohledem a nic nekomentovala.
Zato Sysel.
"Ses zbláznil Frede, né? Lezem tady ve vedru takovej everest, vod půlky už mám na jazyku suchej zip, jak se těším na pivo, to nemyslíš vážně!"
"Fakt, Frede, to bude lepší," přemlouval Ben. "Vona by nám teta dala pivo taky, ale teď lítá kolem vaření, pak to bude víc v klidu."
Nezmoh sem se už na další argumenty. Taky by to bylo podezřelý.
V lokále skoro nikdo nebyl. Piva před nás postavil chlapík něco přes třicet. Sláva - ale to eště nemusí nic znamenat.
"Vy tomu tady šéfujete?" ptám se.
"Už to tak bude," usmál se. "Ale vy ste přišli nějak brzo, čekali sme vás až navečer."
"My deme zahrát hlavně jeho strejdovi," kejvnul sem směrem k Benovi. "Nevíme, dokdy se to protáhne. Rači s náma nepočítejte."
Hostinskýmu spadla čelist. "No pánové," velkoryse do toho zahrnul i Báru, "to snad ne! Už tejden si lidi zamlouvaj místa, já vod středy přemejšlím, jak nafouknu hospodu, v pět sem přinesou ze školy židle ven na trávník! To mi přece neuděláte!"
Na to nešlo nic namítnout. Ale hlavně mi spad kámen ze srdce, že je tady novej krčmář. Nojo, dyť ten starej by měl bejt vlastně dávno v důchodu. Jestli ještě žije.

Teda, přál bych mu to. Řekne se vobyčejnej hospodskej, ale to byl chlap na svým místě. Jasně že náladu udělaj lidi, a tenkrát hlavně my, ale s mizerným šenkýřem to nikdy není vono. Tenhle zářil jako sluníčko a nechápu, jak to všecko stíhal, s jednou ženskou u plotny i na place. A ještě se občas zastavil, jestli něco nepotřebujem.
Chtěli sme mu taky něco zazpívat na přání, to bylo eště před půlnocí. Ale von zařval do kuchyně: "Máňo!" a dodal: "Zahrejte jí, vzádu to nejni tak slyšet."
Povídám: "Madam, můžete si říct kteroukoliv písničku. Esli ji teda umíme. Ale jak vás vidím," zamířil sem na ni ukazovák, "tak vím, co chcete." Po pátým pivě sem se cejtil málem

jasnovidnej.
Už při prvních slovech roztáhla pusu od ucha k uchu a zároveň vylovila z krajkový zástěry kapesník. Když sem hřímal "vestu má ušitou z hadích kůží", už ten příval nestačila chytat. No, zas nebylo tak těžký to uhodnout. S Červenou řekou od Helenky Vondráčkový se u holky čtyřicítky moc nespletete.
Zmizela uslzená v kuchyni a za pár minut sme před sebou měli každej zmrzlinovej pohár s kopcem šlehačky a spoustou jahod. Hospodskej spokojeně pokyvoval hlavou a řek: "Hoši, to bylo vod vás hezký, Máňa si to zaslouží. Zejtra bude mrakolínskej biftek, na to vemte jed. Na ten sem jezděj i Rakušáci."

Žlutej domek nás vítal vůní pečenejch kuřat, šedivá teta naoko lála Benovi, že se včera nestavil. Příkaz nezouvat se sme samozřejmě nerespektovali a pak nás v nachystanejch papučích vedla do obýváku. "Posaďte se, udělejte si pohodlí, Zdenku, hupni do sklepa pro piva a limonády. Oběd bude hned. Táta leží nahoře, já tam pro něho zajdu."
Ben nás podělil lahváčema a šel do kredence pro skleničky, když se otevřely dveře. Stál v nich chlap, plešatej, pobledlej, pohublej, ale jinak celkem mohutnej. Poznal sem ho okamžitě. Bejvalej hospodskej.
Černá díra mýho života si mě neomylně přitáhla a nemoh sem utýct.

Tenkrát v neděli sme vtáhli do hospody hned jak sme se vzpamatovali, ale stejně už bylo po poledni. Bylo vodevříno. Hosti žádný, asi každej vyspával včerejšek.
Krčmář jak nás viděl, zaburácel: "Máňo, sou tady! Chlapci posaďte se, pivo? Na bifteky si musíte chvilku počkat."
Spad nám kámen ze srdce. Trochu sme se sem báli, někdo už moh nahlásit ztrátu uzenýho a v hospodě se ví všecko prvně. Nebejt toho, že sme měli slíbený prachy na vlak, nikdo by nás sem nedostal. Ale co, třeba to patřilo nějakýmu Pražákovi, kterej s místníma nepeče a nepostěžuje si.
Beztak sme toho na kempu moc nesnědli. Každej ohřátou klobásu a pak sme trochu oždibovali bůček. Bez chleba to stejně nebylo ono. Šrůtky se zbytečně vršily na igelitu, rači sem šel hledat tu lžíci, všim sem si, že Bizon taky kouká jinam. Člověk v opilecké pýše udělá takovou kravinu a pak aby se sám před sebou styděl.
Šenkýř před nás postavil pivo a sed si k našemu stolu. "Tak ten včerejšek," začal a chvilku pohazoval ňákejma číslama. Pak před nás nasypal peníze. "Bude to na ten vlak stačit?"
"Bohatě," říkám a část hromádky sem přisunul před něj. "Ani nápad," zhrozil se. "To je vaše, poctivě vydělaný." Zved se a šel do kuchyně, asi pomoct Máně s biftekama.
Mezi jídlem se začali trousit místní. Bujaře se s náma zdravili. Do vlaku sme měli eště hodinku čas, co bysme nezahráli. Už to nebylo jako včera, všechno probíhalo v klidnějším tempu. Pokud sme zrovna nedali nějakýho Mládka, protože začly chodit děcka pro zmrzlinu.
Pomalu sme se sbírali a hospodskej znova stanul nad náma.
"Byl to moc krásnej večer, hoši. Kdykoli přijdete, ste u mě vítaný a máte jídlo a pití zadarmo, když zahrajete. Akorát jedna věc mě mrzí."
Zpozorněl sem.

"Zrovna sem měl v udírně hotový uzený." Bizon dokonale zrudl. Naštěstí byl skloněnej, jak dával kytaru do futrálu. "Chtěl sem vám ho dát sebou domů, ale představte si, zrovna včera v noci to ňáká svině vykradla," sděloval hořce.
Díval sem se na svůj žracák a měl dojem, že kotleta v něm svítí skrz. Možná i pípala morzeovku, co já vím. Sebral sem všecku sílu a podíval se mu do očí.
"To je nám moc líto. Ne kvůli nám, my sme už s ničím nepočítali, ale že sou takový lidi na světě." Pevně sem mu stiskl ruku a rozloučili sme se. Kdyby nás v tu chvíli Mefisto vynes stropem, vůbec by mě to nepřekvapilo.

Benův strejda se rozzářil a po řadě nám všem podal ruku. Mě si nechal naposled. Pátravě se mi zadíval do tváře. "Fred? Ty tady ale nejseš prvně, žejo?"
"No, já sem si nebyl moc jistej," blekotám uboze. Kluci zírají, hlavně Ben. Zato Bára se jen neznatelně ušklíbla.
"Ale hospoda je furt stejná, ne? Akorát že už tam točí mladej Čermák. Dyť je to taky pomalu dvacet let. Já se na tebe ptal našeho Zdenka, když říkal, že tu vaši kapelu vede ňákej Fred. Jenže von porád, že Fredů je moc."
"Žes nic neřek," zavyčítal Ben na mou adresu.
"Člověk nemá v paměti každou dědinu, kde zamlada hrál," soukal sem ze sebe. "Je to vod nás daleko? Taky bych nečekal, že si mě někdo bude takovou dobu pamatovat."
"Cože?" zasmál se strejda. "Mockrát sme na vás vzpomínali, Frede. Už tehdá sem občas zabrousili trempíři, poslední roky až moc, i v zimě jezděj. Ale co vy ste tenkrát předvedli, to tady nezahrál nikdo. Ti starší budou vzpomínat, uvidíš večer."
Teta se zjevila ve dveřích s talířema. No výborně, musím si srovnat myšlenky.
Zdá se, že to, čeho sem se nejvíc bál, dopadlo nad očekávání dobře. Z hloubi duše sem si oddychnul a teta upozornila, že polívka je akorát, foukat se nemusí.
Jenže už při kuřeti ze mě euforie opadla. Došlo mi, že strach se rozplynul, ale černý svědomí zůstalo.

Z tý hospody sme tenkrát vodcházeli jak zpráskaný psi. Aspoň já s Bizonem. Plecháč si pohvizdoval jakoby nic a ve mně rostla zuřivost. Bezmocný zoufalství, že se stalo něco, co už se nikdy nedá napravit. Vztek na Plecháče za jeho nápad. Na Bizona, že tak ochotně spolupracoval. A hlavně, hlavně na sebe. Člověk by brečel, ale nemůže. Protože chlap nesmí. Pohádali sme se hned ve vlaku.
Cestou z nádraží, už sám, sem přemítal, jak doma zdůvodním to uzený? Nakonec sem vystoupil z tramvaje na začátku sídliště. Hodím to do popelnice, ale ne u nás, aby mě někdo neviděl. Beztak už bych to žrát nemoh.
U kontejneru se šmrdolil malej plesnivej důchodce, evidentně prohlížel obsah, ale hned jak mě viděl, tvářil se, že šel jen vysypat smetí. Povídám: "Dědo, dáte si uzený?"
Koukal na mě a nevěděl, co říct. "Teta mi ho poslala balík, jenže teď mně doktoři řekli, že nesmím maso. Berte, přece to nevyhodím."
Naložil sem mu to do náruče a byl sem v čudu.

"Máňo, dones nám kafe nahoru, já si tadyhle s Fredem trošku zavzpomínám." Strejda na mě kejvnul a vytáh mě do patra, do svýho pokojíku. Spiklenecky mrknul a nalil dvě štamprlata.
"To byste možná neměl," povídám opatrně.
"Kuš. Sám vím nejlíp, jak na tom sem, a doktoři mi všecko přiznali. A nevykej mi, nevíš že tehdy po půlnoci sme si začli tykat?"
"Já vím, ty seš Olda," přiznal sem. "Tak na to setkání!"
Slivovice. Domácí, hladká jako hedvábí a vostrá jak meč. Nadechl sem se: "Hele, já bych ti chtěl něco říct."
"Jojo. A co ty dva kluci, co tenkrát byli s tebou? Kde je jim konec?"
Musel sem mu stručně nastínit něco o Bizonovi. O Plecháčovi sem řek, že už leta nic nevím. Nakonec je to pravda.
"Je to škoda. Ale teď máš taky dobrou kapelu. Nemysli, já to všecko poslouchám, Zdenek mi vozí nahrávky," řekl a mávl k polici kazet a cédéček. "Já sem šťastnej, Frede, žes ho vzal do kapely. Hraje dobře, ne? Von je trochu měkejš po tatínkovi, ale co je v tý tvý vandrácký partě, a potom v kapele, už je z něj skoro chlap, co?"
Zasmáli sme se. S těžkým srdcem sem řek, že na nás dole čekají. "A než tam pudem, musím ti ještě něco říct?"
"Jasně, Frede. Já pro tebe taky něco mám."
Zalovil v šupleti a podal mi hliníkovou lžíci. "Je tvoje, ne? Podle toho F."
"Kdes ji našel?" vyjevil sem se. "V hospodě?"
"Ba ne, Frede. Na zahradě. Když sem tehdy na podzim hrabal listí. U tý udírny."
Ticho. Zavřel sem oči. Teď bych se měl propadnout, vypařit, prolnout do čtvrtý dimenze. Ale nic. Jen pode mnou zavrzala židle.
"Tohle si mi chtěl říct?"
Zase sem oči otevřel.
"Neboj, Frede, Máňa nic neví," pohodil hlavou ke kuchyni. "To víš, tejden mi to leželo v hlavě. Ale nakonec sem si řek: chtěli sme vám to uzený stejně dát, tak co. Škodný sme nebyli. Že vy ste si vybrali tu horší variantu, to už je na vás."
"To Plecháč," zachrčel sem a připadal si jak žalobníček v první obecný.
"Já sem si to myslel. Ten byl divnej. Když seš tolik let v hospodě, vodhadneš chlapa, jen strčí hlavu do dveří."
"Ale pak mě zavolal a já mu šel pomoct. Já se nevymlouvám."
"To je v pořádku, Frede. Já sem rád, že si to můžeme říct. A vůbec, že tě vidím. Ty kluku, ty nevíš, co to pro nás bylo, ten večer tenkrát. To bylo úplný zjevení. Několik let sme s chlapama v hospodě čekali, že někdy přijedeš."
"Já sem se bál."
"No vidíš, a už seš tady. Co bylo, bylo. Ale ten zážitek, co ste nám tehdá připravili, ten si budu pamatovat do smrti."
Slovo zůstalo podivně trčet ve vzduchu. Olda ztišil hlas.
"To může bejt brzo, Frede. Ale já se nebojím. Dcera se vdala dobře, máme vnoučata, kdyby něco, Máňa se přestěhuje k ní. Kluka sme neměli, proto sem se tak upnul na Zdenka. Teď z něj mám jen radost, a to je tvoje zásluha. A v hospodě bych už k ničemu nebyl. Jestli sem si ještě něco přál vod života, tak aspoň jedinkrát vidět tebe. Abych ti poděkoval. A slyšel tě ještě jednou hrát a zpívat. No a to se mi splnilo. Jestli to ve špitále dopadne dobře, to už je vlastně nadplán." Zvedl koutky a pokynul směrem k láhvi. "Dáme si do druhý nohy, a už pudeme dolů. Nalej prosím tě."

"Tak na co?" zeptal sem se, když sme pozvedli skleničky s průzračným obsahem. "Aby všechno dobře dopadlo?" a myslel sem na ten starej příběh, na dnešní večer a na operaci, která se blíží.
"Na šťastnej konec?"
"Na šťastnej život."

Cink!

_____

1.místo próza Oldpsavců
Trapsavec 2006